

Arrest

nr. 234 515 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 10 november 2015, verklaren er zich op 17 november 2015 een eerste maal vluchteling. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van verzoekers.

Bij 's Raads arrest nr. X van 30 maart 2018 werden deze beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.2. Op 5 juni 2018 verklaren verzoekers zich een tweede maal vluchteling.

Op 31 juli 2018 werd door de commissaris-generaal de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 214 911 van 9 januari 2019 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen verworpen.

1.3. Op 30 januari 2019 verklaren verzoekers zich een derde maal vluchteling.

Op 30 september 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.3.1. Ten aanzien van Y.N. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U, N.A.Y., verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het districtscentrum van Baraki Barak, provincie Logar, Afghanistan. Heel uw leven hebt u daar doorgebracht, tot u het land hebt verlaten. U kent uw geboortedatum niet maar verklaarde 31 jaar oud te zijn. U bent nooit naar school geweest. 12 jaar geleden bent u getrouwd met B.Y. (CGVS 15/31380, O.V. 8.163.989) en jullie hebben twee in Afghanistan geboren kinderen, P. (CGVS 19/10153, O.V. 8.163.989) en K. (CGVS 19/10153C, O.V. 8.163.989), die samen met jullie in België verblijven. Op 24 januari 2018 bent u opnieuw vader geworden van een zoon, Br. (CGVS 19/10153D, O.V. 8.163.989), die in België geboren is.

Een neef van uw vrouw genaamd I. wilde ook met B. trouwen, iets wat haar familie verhinderde. I. zat meer dan 9 jaar in de gevangenis en toen hij werd vrijgelaten begon hij een vete tegen jullie en tegen de familie van uw vrouw. Hij kon niet verdragen dat B. met iemand anders was getrouwd dan met hem. I. bedreigde uw schoonouders en kondigde aan dat hij wraak zou nemen op u. In het verleden had hij voor de regering gewerkt, en hij bleek ook banden te hebben met de taliban. In Afghanistan werkte u als landbouwer, en op een dag werd u tijdens het irrigeren van de velden aangesproken door twee mannen op een motorfiets. Zij sommeerden u om mee te komen met hen naar de leider van de taliban, maar u kon hen overtuigen dat u teveel werk had, en dat u de volgende dag op de afspraak zou verschijnen. Dezelfde avond nog vond uw vader een dreigbrief van de taliban die hij uit het Pashtou liet vertalen door de mullah. In deze brief stond dat de taliban u hadden opgedragen om samen met hen tegen de ongelovigen te strijden, zoniet wachtte u de dood. Uw vader confronteerde u met de brief en dus vertelde u hem wat er gebeurd was die dag. Daarna bleef u twee dagen binnen onder het voorwendsel dat u ziek was. Voor het vrijdaggebed gaf u echter toe aan de sociale druk en u ging met uw vrienden naar de moskee. Na het gebed wilden uw vrienden nog wat in de schaduw vertoeven en u vergezelde hen. Terwijl jullie aan het wandelen waren zijn jullie onderschept door een groep talibanstrijders die u hebben geslagen, geboeid en afgevoerd. U bleef 4 dagen lang gevangene van de taliban en werd door hen mishandeld. Volgens u had I. de taliban verteld dat u een spion was voor de regering. U probeerde de taliban te overtuigen dat u gewoon op het land werkte en dus niet kon spioneren. Na die 4 dagen zijn de mollah en de ouderlingen uw zaak komen bepleiten. Zij bevestigden dat u een landbouwer was in het dorp en wisten te bekomen dat de taliban u vrijlieten. De taliban eisten wel dat u in de toekomst ter beschikking zou staan als zij u nodig hadden, iets waar u zich onder de omstandigheden meteen akkoord mee verklaarde. Uw vader vond dat, in het licht van wat gebeurd was, heel uw gezin moest vertrekken uit Afghanistan. U ondernam een mislukte poging om Iran te betreden en nadat de Iraanse autoriteiten u terugstuurden ging u naar Char Asia in de provincie Kabul, waar u zes weken lang ondergedoken bleef. Uw broer verkocht inmiddels uw grond. Toen u dat geld ter beschikking had, kwam u te weten dat I. uw schuilplaats in Char Asia had ontdekt. Daarom ontvluchtte u opnieuw het land, en reisde met uw familie via Iran naar Turkije. Daar ontmoette u uw broer W.Y. (CGVS 15/33417, O.V. 8.163.747) die met zijn gezin na een verblijf van meer dan 20 jaar in Iran naar Europa reisde. Via verschillende doorreislanden kwamen jullie aan in België. U kwam toe op 10 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 17 november 2015. Na uw aankomst in België hebt u nog vernomen dat de taliban zich tegen uw broer H. hebben gekeerd tijdens hun zoektocht naar u. Ze hebben hem beschoten, en hoewel hij dat overleefde is hij daarna ook uit Afghanistan gevlucht. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, alsook de taskara's van uw vrouw en kinderen, een dreigbrief van de taliban en een brief van lokale ouderlingen die uw problemen bevestigen.

Op 30 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van u en uw echtgenote. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd met arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018, waarin de RvV de motivering van de beslissing van het CGVS pertinent en terecht noemde, en deze heeft overgenomen. U en uw echtgenote dienden geen cassatieberoep in tegen dit arrest.

Zonder het land te verlaten dienden u en uw echtgenote op 5 juni 2018 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verwees naar dezelfde asielmotieven als tijdens uw eerste verzoek, namelijk dat u vreest voor vervolging door de taliban die door de neef van uw vrouw tegen u zijn opgejut omdat hij jullie huwelijk niet kan verkroppen. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u een attest van psychologische behandeling neer. Uw vrouw legde een vonnis van een Franse rechtbank neer ter ondersteuning van deze procedure.

Op 31 juli 2018 verklaarde het CGVS uw volgende verzoek en dat van uw echtgenote niet-ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen. Op 9 januari 2019 verwierp de RvV het beroep van u en uw echtgenote. U en uw echtgenote dienden geen cassatieberoep in tegen dit arrest.

Zonder België verlaten te hebben deden u en uw echtgenote op 30 januari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming; uw drie kinderen deden diezelfde dag een eerste eigen verzoek om internationale bescherming. U haalde aan dat u hier al vier jaar aan het lijden bent en steeds negatieve beslissingen krijgt. U verwees naar dezelfde asielmotieven als bij uw eerdere verzoeken, met name dat het leven van u en uw gezin in gevaar is omwille van een conflict met de neef van uw vrouw die lid is van de taliban. Uw echtgenote verwees eveneens naar dezelfde asielmotieven. Ze haalde tevens aan dat u ze zich niet in Char Asia kan vestigen met jullie kinderen en met u, aangezien u ook zoals een kind bent. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u drie attesten van psychologische behandeling neer. Uw echtgenote legde geen documenten neer ter ondersteuning van haar verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan.

U legde bij uw eerdere verzoeken reeds deels dezelfde, deels gelijkaardige attesten neer, waarover de RvV onder meer het volgende stelde in zijn arrest d.d. 30/03/2018: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. (...) Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst." Dat u nu twee bijkomende, zeer gelijkaardige attesten neerlegt vermag niet deze beoordeling te wijzigen. Bijgevolg zijn deze attesten opgesteld door uw behandelend psycholoog niet van die aard om op objectieve wijze aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die een ander licht werpen op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u een conflict hebt met de neef van uw vrouw die lid is van de Taliban en dat u vreest dat u en uw gezin gedood zullen worden omwille van hiervan (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 18). U verklaarde dat uw leven in Kabul ook in gevaar is en dat u dat allemaal al uitgelegd hebt (zie verklaring volgende verzoek 1531382Y, punt 18). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd bevestigd door de RvV op 30 maart 2018. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar op 9 januari 2019 verwierp de RvV het beroep. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Het feit dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw vermeende problemen slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is.

U roept in hoofde van uw kinderen in dat hun toekomst in gevaar zal zijn omwille van hetzelfde conflict met de neef van uw vrouw (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 18), een element dat u ook al bij uw tweede verzoek inriep. Aangezien u daarbij verwijst naar een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op gronden die u niet aannemelijk hebt gemaakt in uw vorige verzoeken, moet worden besloten dat deze ook niet indirect op uw kinderen kunnen worden toegepast.

Voorts geeft u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat u in België al vier jaar aan het lijden bent omdat jullie telkens negatieve beslissingen krijgen (zie verklaring volgend verzoek, punt 15). Het volstaat hierbij te stellen dat dit bezwaarlijk kan beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Met betrekking tot uw psychische en medische problemen, waarvan u documenten neerlegt ter staving (zie infra) merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden u en uw echtgenote dit element reeds aan bij het beroep in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming en legden jullie toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat uw geheugen- en slaapproblemen betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van u en uw gezin te verwachten dat jullie zich bij familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot uw laaggeschooldheid en gezondheidsproblemen oordeelde de RvV tevens dat u en echtgenote nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat u bij uw tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuw element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat u psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat u onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar u en uw echtgenote wezen op uw gezondheidstoestand en stelden dat, mede gelet op het feit dat jullie drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat jullie nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). De RvV stelde hieromtrent dat noch uw gezondheidstoestand, noch het gegeven dat jullie drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van jullie vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals jullie in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar jullie dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Noch u, noch uw echtgenote legden bij jullie huidige verzoeken verklaringen af die een ander licht hierop werpen. Hoewel uw echtgenote verklaarde dat u ook een kind bent gezien uw toestand, lichtte ze deze vage verklaring niet verder toe en wordt deze bewering niet ondersteund door documenten (verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 15).

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuw element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt

dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, dan wel voor subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2 a) en b) in aanmerking zou komen.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Het attest van psychologische behandeling d.d. 03/05/2018 legde u reeds bij uw tweede verzoek om internationale bescherming neer en werd in het kader van dat verzoek reeds beoordeeld door het CGVS. Met betrekking tot de attesten van psychologische behandeling d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 benadrukt het CGVS dat daar waar deze attesten uw gezondheidsproblemen toeschrijven aan slagen die u zouden zijn toegediend er op dient gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Bovendien blijkt uit deze attesten dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij uw eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot uw aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. De RvV stelde hieromtrent in zijn arrest d.d. 30/03/2018: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausible en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst. "

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

De RvV bevestigde in zijn arrest nr. 201986 reeds dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan, en dat uit het administratief dossier blijkt dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Uw tweede verzoek om internationale bescherming wijzigde deze beoordeling niet. U beweerde bij uw huidige verzoek dat u niemand hebt in Afghanistan, tegelijk zei u echter dat u zelden contact hebt met de man van uw schoonzus in Afghanistan en dat uw broer van Iran gedeporteerd is naar Afghanistan (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 15, 20). Uw echtgenote verklaarde dat zij contact heeft met haar ouders (zie verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 20). Aangezien u uw nogmaals gewijzigde verklaringen over uw netwerk in Afghanistan op geen enkele wijze staft kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen niemand te hebben in Afghanistan. Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling gelden, en moet in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld in het licht van uw vestigingsmogelijkheden in het district Charasiab van die provincie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provincie Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul en hierbij verwijst naar jullie problemen met de taliban en met uw neef moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u problemen zou hebben met de taliban en met uw neef maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke

omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, zoals reeds besproken en beargumenteerd in de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken van u en uw echtgenote, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de provincie Kabul vestigt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.3.2. Ten aanzien van Y.B. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U, Y.B., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Tadzjiekse etnie te behoren. U verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming 25 jaar geleden geboren in Baraki Barak, in de provincie Logar. U verklaart gehuwd te zijn met Y.N. (CGVS 15/31382 en O.V. 8.163.996). Jullie hebben twee kinderen, P. en K., die zich bij jullie in België bevinden. Op 24 januari 2018 bent u in België bevallen van een zoon, Br..

Wat betreft de problematiek waarmee uw man geconfronteerd werd, en die aan de basis lag van jullie vertrek uit Afghanistan, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot Y.N.:

"[...]"

U haalde bij uw huidige, derde verzoek tevens aan dat vrouwen of meisjes in Afghanistan geen rechten hebben, dat u in Belgiëervaarde dat er respect voor vrouwen is en dat u hier gelukkig bent en gerespecteerd wordt als moeder.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard wordt op basis van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin het verzoek van uw man eveneens niet-ontvankelijk verklaard werd. De motieven die u aanhaalt in uw derde verzoek om internationale bescherming zijn immers gelijklopend aan die van uw echtgenoot en bijgevolg wordt in uw procedure dezelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

"[...]"

Voorts gaf u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat vrouwen of meisjes in Afghanistan geen rechten hebben, dat u in Belgiëervaarde dat er respect voor vrouwen is en dat u hier gelukkig bent en gerespecteerd wordt als moeder (zie verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 22). Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in Afghanistan volstaat echter niet om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen. U liet na dit element te concretiseren en te personaliseren.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Waar verzoekers stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.2. Op 17 november 2015 dienen verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat zij worden bedreigd door een neef van verzoekster die ook met verzoekster wenst te trouwen en die banden heeft met de taliban. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van verzoekers. Bij 's Raads arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 werden deze beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 5 juni 2018 dienen verzoekers een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in het vluchtrelaas dat zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerden en leggen een psychologisch attest voor. Op 31 juli 2018 verklaarde de commissaris-generaal het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk omdat zij geen elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Bij 's Raads arrest nr. 214 911 van 9 januari 2019 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van de commissaris-generaal verworpen.

Op 30 januari 2019 dienen verzoekers onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden opnieuw in het vluchtrelaas dat zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerden en leggen een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens voert verzoeker aan dat hij al vier jaar aan het lijden is in België omdat hij steeds negatieve beslissingen krijgt. Verzoekster wijst op de situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan en het feit dat zij in België als vrouw en moeder wordt gerespecteerd. Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers omdat zij geen elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde in aanmerking komen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.2.5. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen blijken:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan.

U legde bij uw eerdere verzoeken reeds deels dezelfde, deels gelijkaardige attesten neer, waarover de RvV onder meer het volgende stelde in zijn arrest d.d. 30/03/2018: “Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. (...) Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.” Dat u nu twee bijkomende, zeer gelijkaardige attesten neerlegt vermag niet deze beoordeling te wijzigen. Bijgevolg zijn deze attesten opgesteld door uw behandelend psycholoog niet van die aard om op objectieve wijze aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande onder meer als volgt:

“Verzoekers zijn niet akkoord met deze stelling omdat de echtgenoot van verzoeker aan psychiatrische problemen lijdt. Verzoekers menen dat verweerster al het bezit is van deze medische stukken en dat het niet correct is om te stellen dat er geen elementen aanwezig zijn waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Verweerster verwijst naar haar eerdere foutieve beslissing van haar dienst en een arrest van uw Raad over dit punt en ze stelt dat deze mentale problemen niet in de weg staat om een coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij nu een 2 recente attesten voorgelegd heeft waaruit duidelijk blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is.

Wat betreft de verwijzing van verweerster naar het arrest van uw Raad van 30.3.2019 wenst verzoeker te stellen dat na dit arrest zijn ook andere arresten van uw Raad naar boven gekomen waarin met de mentale problemen van verzoeker wel rekening gehouden is.

Ter staving hiervan wensen verzoeker te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

[...]”

In zijn arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers met betrekking tot de mentale problemen in hoofde van verzoeker oordeelde de Raad als volgt:

“Zo verzoekende partijen er in hun tweede middel op wijzen dat eerste verzoeker enorm getraumatiseerd is door alles wat hij en tweede verzoekster in hun leven meegemaakt hebben, wordt opgemerkt dat dit de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die zij hebben afgelegd, niet vergoelijkt. Uit het loutere gegeven dat eerste verzoeker hulp heeft gezocht voor zijn psychologische problemen, kan immers niet worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens evenmin uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat eerste verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Hoewel hieruit blijkt dat eerste verzoeker verschillende keren heeft aangehaald dat hij geheugenproblemen zou hebben, wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat hiervan op het CGVS geen medische attesten werden neergelegd en dat de selectieve werking van zijn geheugen eerder te wijten lijkt aan het feit dat hij zaken vertelde die niet stroken met de waarheid dan aan medische problemen. Ook uit de thans bij het verzoekschrift en bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten blijkt niet dat de vele tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd te wijten zijn aan een medisch probleem. Vooreerst dateren al deze attesten van na de gehoren op de DVZ en het CGVS en doen deze geen uitspraak over de toestand van eerste verzoeker ten tijde van de interviews. Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.”

In zijn arrest nr. 214 911 in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker als volgt:

“Reeds in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat niets wijst er op wijst dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst.

Wat betreft het attest van psychologische behandeling van 3 mei 2018 neergelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt in de bestreden beslissing op goede grond als volgt gemotiveerd: “Het medisch attest dat u neerlegt bevestigt dat u een litteken hebt op uw hoofd en dat u sinds augustus 2017 psychologische ondersteuning krijgt, en dat uw symptomen overeenkomen met post-traumatische stress. In de eerste plaats dient hierbij opgemerkt dat uit het arrest van de RvV blijkt dat u toen reeds medische attesten heeft voorgelegd, waardoor uw voortgezette behandeling onmogelijk als een nieuw element beschouwd kan worden. Daar waar dit attest uw gezondheidsproblemen toeschrijft aan slagen die u zouden zijn toegediend dient er op tevens gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Uit de vaststellingen die een arts doet zoals de aard en de ernst van de letsels kan die weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van dergelijke letsels, maar toch kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij verwondingen werden opgelopen. In de mate dat dit attest uw verklaringen tijdens de eerste asielprocedure zouden ondersteunen dient nogmaals herhaald te worden dat de beoordeling daarvan vast staat. Het loutere feit dat u psychologische problemen hebt staat los van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

De attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting duiden enkel aan dat verzoeker onder psychologische begeleiding is, en vermogen derhalve geen ander licht te werpen op voorgaande overwegingen.”

De arresten nrs. 201 986 en 214 911 hebben betrekking hebben op respectievelijk het eerste en het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers en zijn bekleed met het gezag

van gewijsde. Waar verzoekers citeren uit een ander arrest van de Raad, in een andere zaak met betrekking tot andere personen, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet worden aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift nog stellen als volgt: *“Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij nu een 2 recente attesten voorgelegd heeft waaruit duidelijk blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is”*, komen zij niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de pertinente motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat deze twee bijkomende attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zeer gelijkaardig zijn aan de attesten die reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werden voorgelegd en bijgevolg op de beoordeling van de mentale gezondheidstoestand van verzoeker ten tijde van dit eerste verzoek om internationale bescherming geen ander licht kunnen werpen, *in concreto* te weerleggen. Hetzelfde geldt voor de blote bewering dat verzoekster, omwille van de mentale gezondheidstoestand van verzoeker, als een alleenstaande vrouw moet worden beschouwd *“met niet 3 kinderen maar wel met 4 kinderen”*.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt:

*“Verzoeker is enorm getraumatiseerd door alles wat ze in hun leven meegemaakt hebben. De heer Y. verliest soms zijn controle en hij slaagt zijn vrouw en kinderen.
De heer Y. wenst ook te verwijzen naar de littekens in zijn gezicht. Een duidelijk bewijs dat hij gemarteld is.”*

en als volgt:

“[...] Men krijgt niet zomaar een littekens in zijn lichaam.”

kan nogmaals dienstig worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd geciteerd uit 's Raads arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van verzoeker (zie *supra*), alsook naar het volgende uit hetzelfde arrest met betrekking tot de littekens van verzoeker:

“Waar verzoekende partijen er in het tweede middel met verwijzing naar een bij hun verzoekschrift gevoegd medisch attest nog op wijzen dat eerste verzoeker littekens heeft in zijn gezicht en stellen dat dit een duidelijk bewijs is dat hij gemarteld werd, wordt er op gewezen dat het voorgelegde attest zich niet uitspreekt over de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen. Van marteling is in dit attest alvast geen sprake. Ook de overige, bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde medische attesten spreken zich niet uit over de omstandigheden waarin eerste verzoeker zijn littekens heeft opgelopen.”

In het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming brengen verzoekers geen enkel element bij dat op deze beoordeling een ander licht zou kunnen werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering te weerleggen.

2.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven bij 's Raads arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werden bevonden, dat het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen (volgend verzoek) van de commissaris-generaal in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 214 911 van 9 januari 2019 en dat er voor verzoekers geen rechtsmiddelen meer openstaan tegen deze eerdere beoordelingen. In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal verder terecht dat het feit dat verzoekers in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming volharden in en voortbouwen op vluchtmotieven die in het kader van hun eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werden bevonden, op zich de geloofwaardigheid van deze vluchtmotieven niet kan herstellen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt:

*“Verzoekers vrezen gedood te worden door de Taliban en hun aanhangers.
Verzoeker vrezen gedood te worden omwille van eerwraak. Wat betreft hun subjectieve vrees wensen ze te verwijzen naar hun verklaringen bij het CGVS.”*

Wat betreft hun objectieve vrees wensen ze te verwijzen naar de landeninformatie:

[...]

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat deze de [sic] lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.”,

dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 214 911 van 9 januari 2019 in het kader van het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers dienaangaande reeds oordeelde als volgt:

“Gelet op het feit dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van eerwraak vrezen gedood te worden door de taliban en hun aanhangers, kunnen zij niet dienstig citeren uit het rapport “Afghanistan. Query response on blood feuds” van Schweizerischen Flüchtlingshilfe van 7 juni 2017 en het rapport “Afghanistan. Annual report on human rights in 2016” van 3 maart 2017 van het US Department of State.”

Zoals hiervoor reeds gesteld, kunnen verzoekers in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen rechtsmiddelen aanwenden tegen elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming.

2.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met betrekking tot de vrees in hoofde van de kinderen van verzoekers, het lijden in hoofde van verzoeker en de mentale en medische problemen van verzoeker terecht als volgt:

“U roept in hoofde van uw kinderen in dat hun toekomst in gevaar zal zijn omwille van hetzelfde conflict met de neef van uw vrouw (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 18), een element dat u ook al bij uw tweede verzoek inriep. Aangezien u daarbij verwijst naar een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op gronden die u niet aannemelijk hebt gemaakt in uw vorige verzoeken, moet worden besloten dat deze ook niet indirect op uw kinderen kunnen worden toegepast.

Voorts geeft u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat u in België al vier jaar aan het lijden bent omdat jullie telkens negatieve beslissingen krijgen (zie verklaring volgend verzoek, punt 15). Het volstaat hierbij te stellen dat dit bezwaarlijk kan beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Met betrekking tot uw psychische en medische problemen, waarvan u documenten neerlegt ter staving (zie infra) merkt het CGVS het volgende op. Vooreerst haalden u en uw echtgenote dit element reeds aan bij het beroep in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming en legden jullie toen reeds documenten neer met betrekking hiertoe. De RvV stelde toen dat wat uw geheugen- en slaapproblemen betrof, niet werd ingezien in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van u en uw gezin te verwachten dat jullie zich bij familie in de provincie Kabul vestigen (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot uw laaggeschooldheid en gezondheidsproblemen oordeelde de RvV tevens dat u en echtgenote nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom jullie gezin niet bij familieleden zou kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 201986, p. 27). Met betrekking tot het attest van psychologische behandeling dat u bij uw tweede verzoek neerlegde argumenteerde het CGVS dat dit geen nieuw element betrof aangezien het een voorzetting van de behandeling betrof, dat een medisch attest geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen en dat het loutere feit dat u psychologische problemen heeft los staat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV volgde deze beoordeling en voegde toe dat de attesten d.d. 24 oktober 2018 en 24 oktober 2017 neergelegd ter terechtzitting enkel aanduiden dat u onder psychologische begeleiding was (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). Waar u en uw echtgenote wezen op uw gezondheidstoestand en stelden dat, mede gelet op het feit dat jullie drie kinderen hebben, in hun geval geen toepassing mag worden gemaakt van een intern hervestigingsalternatief, oordeelde de RvV dat jullie nalieten zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze elementen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven (zie arrest RvV nr. 214911, p. 6). De RvV stelde hieromtrent dat noch uw gezondheidstoestand, noch het gegeven dat jullie drie kinderen hebben, afbreuk doet aan het oordeel van de RvV in het kader van jullie vorige verzoek om internationale bescherming dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals jullie in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar jullie dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Noch u, noch uw echtgenote legden bij jullie huidige verzoeken verklaringen af die een ander licht hierop werpen. Hoewel uw echtgenote verklaarde

dat u ook een kind bent gezien uw toestand, lichtte ze deze vage verklaring niet verder toe en wordt deze bewering niet ondersteund door documenten (verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 15)."

Wat betreft de mentale en medische problemen van verzoeker kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*, sub 2.2.5.).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt: *"Verweerster heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de verwestering van de kinderen van verzoekers."*, dient opgemerkt dat verzoekers hiervan nooit eerder melding maakten. Het voor het eerst opwerpen van dit element in hun verzoekschrift in het kader van hun beroep naar aanleiding van hun derde (volgend) verzoek om internationale bescherming is dan ook laattijdig en doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien laten verzoekers geheel na *in concreto* uiteen te zetten dat en op welke wijze hun kinderen zouden zijn verwesterd, op welke wijze dit in hoofde van verzoekers en/of hun kinderen aanleiding zou geven tot een nood aan internationale bescherming en waarom zij nooit eerder van dit element melding maakten hoewel zij reeds sedert 10 november 2015 in België verblijven. Als zodanig tonen zij de beweerdde verwestering van hun kinderen niet *in concreto* aan, laat staan dat zij *in concreto* dat zij en/of hun kinderen hierdoor nood zouden hebben aan internationale bescherming. Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.2.8. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Het attest van psychologische behandeling d.d. 03/05/2018 legde u reeds bij uw tweede verzoek om internationale bescherming neer en werd in het kader van dat verzoek reeds beoordeeld door het CGVS. Met betrekking tot de attesten van psychologische behandeling d.d. 11/04/2019 en 21/06/2019 benadrukt het CGVS dat daar waar deze attesten uw gezondheidsproblemen toeschrijven aan slagen die u zouden zijn toegediend er op dient gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. Bovendien blijkt uit deze attesten dat de aangehaalde ernstige hoofdpijn, waaruit prikkelbaarheid, nervositeit en geheugenproblemen zouden volgen, enkel werd vastgesteld aan de hand van uw verklaringen zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. De RvV stelde overigens reeds bij uw eerste verzoek hetzelfde vast met betrekking tot uw aangehaalde geheugen- en slaapproblemen. De RvV stelde hieromtrent in zijn arrest d.d. 30/03/2018: "Bovendien blijkt uit de psychologische attesten dat de aangehaalde geheugen- en slaapproblemen bij eerste verzoeker enkel werden vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen, zonder dat hier een medisch onderzoek aan is voorafgegaan. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan hoe deze attesten de verschillende sterk tegenstrijdige, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen verklaren. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en eerste verzoeker gaf geen blijk van ernstige problemen omwille van zijn trauma's (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017). Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielaanspraak en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst."

Wat betreft de mentale en medische problemen van verzoeker kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*, sub 2.2.5.).

Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.2.9. Verder motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot het intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers terecht als volgt in de bestreden beslissingen:

"De RvV bevestigde in zijn arrest nr. 201986 reeds dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen omtrent uw familiale netwerk en de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan, en dat uit het administratief dossier blijkt dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Uw tweede verzoek om internationale bescherming wijzigde deze beoordeling niet. U beweerdde bij uw huidige verzoek dat u niemand hebt in Afghanistan, tegelijk zei u echter dat u zelden contact hebt met de man van uw schoonzus in Afghanistan en dat uw broer van Iran gedeporteerd is naar Afghanistan (zie verklaring volgend verzoek 1531382Y, punt 15, 20). Uw echtgenote verklaarde dat

zij contact heeft met haar ouders (zie verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 20). Aangezien u uw nogmaals gewijzigde verklaringen over uw netwerk in Afghanistan op geen enkele wijze staft kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen niemand te hebben in Afghanistan. Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling gelden, en moet in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld in het licht van uw vestigingsmogelijkheden in het district Charasiab van die provincie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provincie Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de provincie Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad

Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul en hierbij verwijst naar jullie problemen met de taliban en met uw neef moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u problemen zou hebben met de taliban en met uw neef maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, zoals reeds besproken en beargumenteerd in de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken van u en uw echtgenote, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de provincie Kabul vestigt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt:

"Verzoekers begrijpen niet dat langs ene kant gesteld wordt dat verzoekers geen zich willen bieden over hun familiale netwerk en de verblijfsplaatsen en tegelijkertijd een intern vluchtalternatief werd ingeroepen in Charasia.

Een district die in de loop van 30 jaar oorlog nooit veilig is geweest.

Volgen kan wie kan volgen.

Als verzoekers geen zicht willen bieden over hun netwerk waarom wordt dan een IVA ingeroepen in het district Charasia?

Men mag gewoon stellen dat verzoekers geen zicht willen bieden en als gevolg is de asielinstantie niet in staat om een oordeel te vellen over de toekenning van de sub beschermingsstatus."

en als volgt:

"Verweerster roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoekers hebben altijd in de provincie Logar gewoond. Verzoekers kunnen zich niet elders vestigen omwille van de financiële en medische redenen.

Verzoekers zijn geen alleenstaande personen. Ze hebben kinderen en het is moeilijk om zich elders te vestigen met de kinderen."

dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 201 986 van 30 maart 2018 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers oordeelde als volgt:

"2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de provincie Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de medewerkingsplicht nu er, gezien de aanzienlijke verschillen tussen de verklaringen van eerste verzoeker op het CGVS en zijn eerdere verklaringen op de DVZ, geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent hun familiale netwerk en de verblijfplaatsen van hun familieleden in Afghanistan. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"In uw verklaring aan DVZ staat immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in het district Kabul, in de omgeving van Chara Sia. U bent daar verbleven gedurende 5 maanden voor uw vertrek uit het land. Voordien hebt u heel uw leven in de provincie Logar gewoond (DVZ, Verklaring DVZ p.4). U verklaarde dat uw ouders en uw broer H. (...) woonachtig zijn in Kabul, Chara Sia (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Gevraagd naar de reden van uw vertrek uit Afghanistan antwoordde u dat de taliban geloofden dat u een spion was omdat u vaak naar uw broer in Kabul, Chara Sia ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw vrouw gaf aan dat uw ouders, haar schoonouders dus, in Kabul woonden (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), en dat jullie zes maanden zijn verbleven bij uw broer H. (...) in Kabul nadat jullie voor het eerst hebben geprobeerd om Afghanistan te verlaten (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.10)

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: u verklaart dat u slechts 6 weken in Kabul bent verbleven als etappe op uw vlucht uit Afghanistan, en dat u eigenlijk altijd in de provincie Logar hebt gewoond (CGVS, p.6-7). U verklaart dat uw ouders net als uw oudste broer H. (...) allemaal in uw regio in de provincie Logar woonden toen u het land verliet en dat zij daarna naar Iran zijn gevlucht (CGVS, p.10). U verklaart tevens dat u niet bij uw broer bent verbleven maar dat uw broer integendeel bij u woonde in Baraki Barak, en dat u bijgevolg niet bij hem op bezoek

zou gaan in de provincie Kabul (CGVS, p.9,25). De persoon bij u wie bent verbleven in Kabul was een man die u oom Noor noemt (CGVS, p.12) en dat was volgens u de oom van uw schoonzus (CGVS, p.11). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is verlopen en of u iets wilde wijzigen aan uw verklaringen. U maakte geen melding van enig probleem tijdens dat interview, verklaarde integendeel dat het goed was verlopen, en benadrukte dat u alleen de waarheid had verteld (CGVS, p.2). Het is dus hoogst eigenaardig dat tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw verklaringen wijzigt op tal van punten.

U bent in de loop van het gehoor geconfronteerd geweest met deze verschillen tussen beide verklaringen. U ontkent categoriek dat u gezegd hebt dat u 5 maanden lang in Char Asia hebt verbleven. Volgens u gaat het om een vergissing: u zei eigenlijk 6 weken (CGVS, p.7,11). In de brief die u voorlegt, en die volgens u een bevestiging is van uw relaas, is dezelfde vergissing geslopen: er staat 6 maanden maar dat moet 6 weken zijn. U spuit verder mist tijdens het gehoor door te preciseren dat Char Asia niet Kabul is, dat het buiten de hoofdstad ligt (CGVS, p.11). Dit terwijl u eerder tijdens het gehoor duidelijk geen problemen had met enige verwarring tussen de stad Kabul en de plaats Char Asia in de provincie Kabul (CGVS, p.6,7,9) en dat u later in het gehoor bevestigt dat Char Asia in de provincie Kabul ligt (CGVS, p.25). Bijgevolg kan dit antwoord niet overtuigen, laat staan dat het zou verhelderen waarom uw verklaringen over de woonplaats van uw familie gewijzigd zijn. U wijst echter van de hand dat u ooit hebt verklaard dat uw ouders in Char Asia, Kabul wonen (CGVS, p.10,11), net zoals u volhardt in uw ontkenning dat u verklaarde dat uw broer H. (...) in Char Asia, Kabul woont (CGVS, p.14,25). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat ook uw echtgenote toen verklaarde dat uw ouders in de provincie Kabul verbleven, alweer met vermelding van Char Asia (onder de spelling Chara Sia) (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.6), verandert u het onderwerp naar wat uw oudere broer H. (...) is overkomen in Afghanistan (CGVS, p.10). Ook uw echtgenote ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat uw ouders en broer in de provincie Kabul woonden, en dat jullie daar 6 maanden lang verbleven (CGVS vrouw, p.5). Zij ontkent aanvankelijk ook dat ze ooit in de provincie Kabul geweest is (CGVS vrouw, p.5), om vervolgens te verklaren dat ze geen 6 maanden maar wel 6 weken in Kabul is verbleven, in Char Asia (CGVS vrouw, p.6). In al deze gevallen geldt dat het louter ontkennen van wat u verklaarde tijdens het eerste interview geen voldoende antwoord kan zijn. Voorts moet worden geconcludeerd dat aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig worden geacht om bovenstaande reden, ook de problemen die uw broer H. (...) volgens uw verklaringen heeft ervaren en die daaruit voortvloeiden (CGVS, p.10) niet aannemelijk zijn. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geen reden voor hen om naar Iran te vluchten (CGVS, p.9). Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw broer en ouders zijn daarom ook niet geloofwaardig, hoewel u geprobeerd heeft het CGVS te misleiden over het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan, kan men er toch van uitgaan dat uw familieleden verblijven in de provincie Kaboel. Wat er ook van zij, staat het, ook op basis van jullie verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS, sowieso vast dat jullie verbleven hebben bij familieleden in de provincie Kaboel (CGVS, p.11, CGVS, vrouw, p10).

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het in dit verband ook opmerkelijk is dat u zegt bekend te zijn met het gebied als je van Char Asia naar uw dorp in Logar reist (CGVS, p.25). Aangezien u verklaart dat u nooit naar andere plaatsen reisde buiten uw provincie (CGVS, p.13) en u op het Commissariaat-generaal ontkent dat u nauwe verwanten hebt in Char Asia, moet men zich afvragen hoe het komt dat u vertrouwd zou zijn met die regio hetgeen alweer de indruk wekt dat u een zekere affiniteit heeft met de regio rond Char Asia (het district Charasiab in de provincie Kaboel)."

De voormelde motieven, die in de tweede bestreden beslissing worden hernomen, vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van hun familieleden en verzoekende partijen niet betwisten dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan opgevangen werden door familie in de provincie Kabul, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoekende partijen een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht als volgt:

"Uit het voorgaande blijkt echter dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de provincie Kabul. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas kan men ervan uitgaan dat u in de provincie Kaboel geen vervolging hoeft te vrezen en dat naast de verre familieleden die u ook vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS ook uw naaste familieleden er nog steeds woonachtig zijn gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over hun verblijfplaatsen en gelet op het feit dat zij, in weerwil van wat u verklaarde maar waaraan geen geloof wordt gehecht, evenmin redenen hadden om Afghanistan te ontvluchten voor uw vijanden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR

Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt zelfs dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bij uw familieleden in Char Asia de provincie Kabul vestigt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, geenszins het tegendeel aan."

In het tweede middel wijzen verzoekende partijen er op dat tweede verzoekster zwanger is en "de draad kwijt (is) in haar leven" en dat zij niet begrijpt hoe ze met een zieke en "agressieve" man en kinderen terug kan gaan naar Afghanistan. Wat de zwangerschap van tweede verzoekster betreft, wordt er op gewezen dat uit de kopie van de geboorteakte van haar zoon, die bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota werd gevoegd, blijkt dat zij inmiddels, op 24 januari 2018, is bevallen. Voorts doet het gegeven dat verzoekende partijen kinderen hebben geen afbreuk aan het feit dat zij een beroep kunnen doen op een familiaal netwerk in Chara Sia in de provincie Kabul, zoals zij in de periode voor hun vertrek uit Afghanistan ook hebben gedaan en waar zij dus over een redelijk vestigingsalternatief beschikken. Ook wat de geheugen- en slaapproblemen van eerste verzoeker betreft, wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht deze problemen met zich brengen dat het onredelijk zou zijn om van verzoekende partijen te verwachten dat zij zich bij hun familie in de provincie Kabul vestigen. Verder wordt niet ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht het gegeven dat eerste verzoeker zijn vrouw en kinderen zou slaan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in het gedrang zou brengen, temeer nu er daar wellicht een sterkere sociale controle zal zijn door de mensen uit hun familiale netwerk.

Waar verzoekende partijen zich in het tweede middel de vraag stellen hoe ze bij hun familieleden kunnen verblijven als eerste verzoeker laaggeschoold en niet gezond is, laten zij na zinvolle argumenten aan te brengen waarom deze eigenschappen er in hun concrete situatie toe zouden leiden dat zij niet bij hun familieleden kunnen verblijven. Waar verzoekende partijen ten slotte nog poneren dat het tijdelijke verblijf bij hun familie niet hetzelfde is als een permanent verblijf, wordt er op gewezen dat uit niets blijkt dat een intern vestigingsalternatief slechts als redelijk kan worden beschouwd indien men permanent bij zijn familie zou kunnen verblijven. In casu zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat het intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul, waar verzoekende partijen kunnen steunen op een familiaal netwerk, onredelijk is.

Waar verzoekende partijen in het vierde middel nog poneren dat zij zich niet elders kunnen vestigen omwille van financiële redenen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt alvast geen steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij voor hun reis naar Europa 6 500 000 Toman en \$ 1500 hebben betaald (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15, Vragenlijst DVZ, p. 9, nr. 30), wat erop wijst dat zij of hun familie niet onbemiddeld zijn.

[...]"

Hieruit blijkt dat de vaststelling dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de verblijfplaats van hun familieleden, er niet aan in de weg staat dat er in hun hoofde sprake is van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de provincie Kabul in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt hieruit dat verzoekers een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief hebben in de provincie Kabul en niet louter in het district Charasia/Chara Sia; er wordt immers enkel gesproken over de provincie Kabul als intern vestigingsalternatief, waarbij erop wordt gewezen dat verzoekers in Charasia/Chara Sia over een familiaal netwerk beschikken, hetgeen op zich echter niet betekent dat verzoekers enkel in dit district over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zouden beschikken. Verzoekers voegen bij/in onderhavig verzoekschrift bovendien geen enkel stuk waaruit zou kunnen blijken dat het district Charasia/Chara Sia "in de loop van 30 jaar oorlog nooit veilig is geweest". Verder blijkt uit het voorgaande dat het feit dat verzoekers kinderen hebben, er niet aan in de weg staat dat zij in de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken. Waar verzoekers nog stellen dat zij zich wegens medische redenen niet elders kunnen vestigen, laten zij na in concreto te duiden omwille van welke medische redenen zij zich niet elders zouden kunnen vestigen,

laat staan waarom deze medische redenen de toepassing van een intern vestigingsalternatief zouden verhinderen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen als volgt:

“Verzoekers wensen te verwijzen naar de zaak S. M. A. OV nummer xxx waarin uw Raad de beslissing van verweerster vernietigd heeft over het IVA in Kaboel omdat verweerster geen rekening gehouden heeft met de medische toestand van verzoekers echtgenote.

Verzoeker meent dat in het bovenvermelde geval ging het niet over de broodwinner van het gezien [sic] en toch vernietigde uw Raad deze beslissing.

In geval van verzoeker gaat het over de broodwinner van een gezien [sic] met meerdere kinderen.”,

dient er vooreerst op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Dit klemt des te meer daar verzoekers nalaten *in concreto* uiteen te zetten dat en op welke wijze er *in casu* sprake zou zijn van identieke omstandigheden. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de broer van verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd erkend als vluchteling en dat zij niet begripen waarom er voor zijn broer geen intern vestigingsalternatief werd ingeroepen en voor verzoekers wel, laten zij na enig objectief, officieel bewijs bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de broer van verzoeker werd erkend als vluchteling. Het betreft dan ook louter een blote bewering. Bovendien dient erop gewezen dat, in zoverre zou worden aangenomen dat de broer van verzoeker daadwerkelijk werd erkend als vluchteling, *quod non*, ieder dossier individueel wordt behandeld; ingeval de broer van verzoeker zou zijn erkend als vluchteling, dringt zich hoe dan ook de vraag naar de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief niet op. Verzoekers laten na *in concreto* aan te tonen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als de broer van verzoeker. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

De door verzoekers geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 8-15) heeft geen betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie') en/of op de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering.

2.2.10. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster motiveert de commissaris-generaal bovendien terecht als volgt:

“Voorts gaf u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat vrouwen of meisjes in Afghanistan geen rechten hebben, dat u in België ervaarde dat er respect voor vrouwen is en dat u hier gelukkig bent en gerespecteerd wordt als moeder (zie verklaring volgend verzoek 1531380Y, punt 22). Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in Afghanistan volstaat echter niet om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen. U liet na dit element te concretiseren en te personaliseren. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek.”

Dienaangaande voeren verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekers in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER